

ת"פ 7427/10 - מדינת ישראל נגד פלוני

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 7427-10-13 מדינת ישראל נ' פלוני (עציר)

בפני כב' השופטת דנה כהן-לקח

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

פלוני (עציר)

הנאשם

הכרעת-דין

בתום שמיעת פרשת התביעה, זיכיתי את הנאשם בהסכמת המאשימה מעבירה של היזק לרכוש במזיד, אשר יוחסה לו בכתב-האישום. לאחר סיום שמיעת פרשת ההגנה וסיכומי הצדדים בעל-פה, ולאחר בחינת מלוא חומר הראיות שבתיק, אני מרשיעה את הנאשם בשתי העבירות האחרות שיוחסו לו בכתב-האישום: האחת, עבירה של תקיפה-סתם של בת-זוג. והשנייה, עבירת איומים שהופנתה כלפי הבת הקטינה (להבדיל מאיומים כלפי אשתו של הנאשם שלא הוכחו).

כתב-האישום

1. הנאשם נשוי לגב' ה.א. (להלן: האישה או המתלוננת). בהתאם לנטען בכתב-האישום, ביום 27.9.2013, בשעות הערב, תקף הנאשם את אשתו בביתם באופן שהלם בה באמצעות אגרופיו בכתפה. כמו כן, איים הנאשם על אשתו באומרו "היום שלך יגיע". בהמשך לכך, איים הנאשם על בתו הקטינה ש.א. ילידת 1999 (להלן: הבת) באומרו "אני יהרוג אותך ואז אני אתאבד". לפי הנטען, בכך תקף הנאשם את המתלוננת-אשתו, וכן איים על אשתו ועל בתו הקטינה. בגין מעשים נטענים אלה, יוחסו נאשם שתי עבירות: עבירה של תקיפת-סתם של בת-זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק); וכן עבירה של איומים לפי סעיף 192 לחוק.

כפי שצוין בפתח הדברים, מלכתחילה יוחסה לנאשם בכתב-האישום גם עבירה של היזק לרכוש במזיד לפי סעיף 452 לחוק העונשין. עם זאת, בתום פרשת התביעה זוכה הנאשם מעבירה זו בהסכמת המאשימה, ולפיכך אין צורך להוסיף ולדון בעניינה.

2. בתשובתו לכתב-האישום, שלל הנאשם את המעשים שיוחסו לו, וטען כי לא תקף את אשתו וכן לא איים על אשתו או על בתו.

3. נוכח כפירת הנאשם, נוהלו הוכחות בתיק. מטעם המאשימה, העידו ארבעה עדים: האחד, רס"ר בוריס יצחקי שהינו קצין ביחידת הסיור. הוא הגיע לבית המשפחה בליל האירוע בעקבות פנייה טלפונית של האישה-המתלוננת למוקד המשטרה. השנייה, האישה-המתלוננת. השלישי, בנם הבגיר של בני-הזוג שהינו חייל (להלן: הבן-החייל). והרביעית, בתם הקטינה של בני-הזוג. מטעם ההגנה העיד הנאשם לבדו.

העדויות מטעם התביעה ובחינת אמינותן

4. אפתח את הדיון בעדויותיהן של שתי עדות התביעה המרכזיות - אשת הנאשם ובתו. לאחר מכן, אפנה לבחון את עדותו של הבן-החייל ולבסוף אתיחס לעדות השוטר רס"ר בוריס יצחקי.

(א) עדות האישה-המתלוננת

5. אשתו של הנאשם העידה לפניי בשפה האמהרית. הדברים תורגמו באולם הדיונים באמצעות מתורגמן בית-המשפט. להלן אעמוד על פרטי עדותה של האישה-המתלוננת, תוך התייחסות לעבירות המיוחסות לנאשם בכתב-האישום. לאחר מכן, אבחן את שאלת אמינות העדות.

6. **בכל הנוגע לעבירת התקיפה ולדברי האיומים המיוחסים לנאשם כלפי המתלוננת** - אין חולק כי הערב הרלוונטי לכתב-האישום (27.9.2013) היה ערב יום שישי. המתלוננת העידה כי באותו ערב, נכחו בבית היא והילדים - הבן החייל, הבת הקטינה שהינה כבת 14 וחצי, וכן שני בנים צעירים נוספים: ז' שהינו כבן 12 וק' שהינו כבן 11. כולם התכנסו ליד השולחן כדי לערוך קידוש. יוער כי מעדות המתלוננת עלה כי בבית המשפחה מתגוררת גם אמההחולה של המתלוננת (להלן: הסבתא), שאותה עת ישנה על הספה בסלון, במרחק-מה משולחן הקידוש. בשלב זה, נכנס הנאשם לבית. לטענת המתלוננת, הנאשם שתה אלכוהול בחוץ לפני שנכנס הביתה (עמ' 16, ש' 10 לפרוטוקול). המתלוננת העידה כי אמרה לנאשם שיעשו קידוש אולם הנאשם סירב. לטענת המתלוננת, באותו מעמד הנאשם "שלוש פעמים באגרופ נתן לי בגב...בעלי סתם בא, נצמד אליי ונתן לי אגרופ" (עמ' 8 ש' 14, 19 לפרוטוקול). המתלוננת שבה וציינה בעדותה כי לא היתה סיבה להתנהגות הנאשם כאשר נתן לה אגרופים, ובלשונה: "זה סתם ככה זה היה" (עמ' 11 ש' 7 לפרוטוקול). לשאלות באת-כוח המאשימה, הבהירה המתלוננת כי בעת מתן האגרופים, היא עמדה על רגליה שכן בני המשפחה התכוננו לערוך קידוש. הנאשם הגיע מאחוריה ונתן לה שלושה אגרופים. המתלוננת הדגימה על גופה של הסגורית באולם הדיונים את אופן הכאתה, ומההדגמה עלה כי האגרופים ניתנו באזור השכם התחתונה של המתלוננת. המתלוננת השיבה כי לא ראתה את ידו של הנאשם כאשר הרביץ לה, אולם הרגישה כי כף-ידו היתה סגורה בעת ההכאה (עמ' 11, ש' 8 ואילך לפרוטוקול). לטענתה, היא עצמה שתקה, אולם הבת אמרה לנאשם "די, די" (עמ' 16, ש' 18-20 לפרוטוקול).

לפי עדות המתלוננת, הנאשם ביקש ממנה שתביא לו בירה, והיא סירבה ואמרה לו "איך אתה שותה ולא מביא כסף ומבקש בירה" (עמ' 8 ש' 23 לפרוטוקול). לאחר מכן, המתלוננת ניגשה לסבתא ששכבה על הספה, ולקחה אותה

לחדר שבו שתיהן ישנות. לאחר שהמתלוננת נכנסה לחדר האחר ביחד עם הסבתא ונעלה את הדלת, הנאשם החל לדפוק על הדלת ואמר למתלוננת לצאת החוצה ולפתוח את דלת החדר. המתלוננת התקשרה למשטרה זמן-מה לאחר מכן, שכן הנאשם שתה אלכוהול ולטענתה היא חששה ממנו שכן ניסה לפתוח בכוח את דלת החדר (עמ' 9 ש' 5 ואילך). בחקירתה הנגדית, ציינה המתלוננת כי חשבה כי "אולי הוא (הנאשם) רוצה לתקוף אותי" (עמ' 14, ש' 27 לפרוטוקול).

לשאלת באת-כוח המאשימה מה אמר לה הנאשם באותו ערב בו תקף אותה, השיבה המתלוננת כי הנאשם אמר לה "יש לי יום" (עמ' 9, ש' 18 לפרוטוקול). לשאלת באת-כוח המאשימה למה התכוון הנאשם במילים אלה, השיבה המתלוננת כי אינה יודעת, אינה זוכרת אם הנאשם אמר לה משפט זה בעבר ואף ביקשה "תעזבו אותי" (עמ' 9, ש' 17-24 לפרוטוקול).

7. **בכל הנוגע לדברי האיומים המיוחסים לנאשם כלפי בתו הקטינה** - המתלוננת העידה כי לאחר שהנאשם נתן לה אגרופים מאחור והיא לקחה את הסבתא לחדר השינה, הבת ישבה בסלון עם הנאשם והיה ויכוח בין השניים. לדברי המתלוננת, מאחר שהיא היתה אותה עת בחדר השינה עם הסבתא, היא לא שמעה את חילופי הדברים בין הנאשם לבת (עמ' 17, ש' 11). יוער כי עדות זו נתמכת בעדות הבת שמסרה כי חילופי הדברים בינה לבין אביה לא נעשו בצעקות אלא בשקט.

בהמשך החקירה הנגדית, הסנגור ציין בפני המתלוננת כי בתה העידה במשטרה שהנאשם אמר שיהרוג אותה (את הבת) ויתאבד. בתגובה לכך, העידה המתלוננת כדלקמן: "נדמה לי שהיו מברכים בקידוש, אז ש' (הבת) אמרה לו די די. אחרי זה הוא אמר לה אני אהרוג אותך, ואחרי זה אמר לה שהוא יתאבד. ככה אני חושבת. בזמן שהיא אמרה לו די די, אחרי שהוא נתן לי אגרוף, הוא אמר לה שהוא יהרוג אותה, אבל אני לא יודעת" (עמ' 17, ש' 30-32 לפרוטוקול; ההדגשות אינן במקור - ד.כ.ל). מאופן ההתנסחות של המתלוננת בקטע שצוטט, וכן מהדברים שנאמרו על-ידי המתלוננת קודם לכן, עולה בבירור כי מדובר בהשערות בלבד של המתלוננת, שהרי היא העידה שהיתה בחדר-השינה עם הסבתא ולא שמעה את פרטי השיחה בין הבת לבין הנאשם. לפיכך, אני קובעת כי עדות המתלוננת בהקשר הנדון אינה בגדר עדות מכלי-ראשון אודות חילופי דברים בין הנאשם לבת שהמתלוננת שמעה במו-אוזניה, אלא מדובר בהשערה גרידא שאין לקבוע ממצאים על-בסיסה.

8. עד כאן פרטי עדותה של המתלוננת. **אשר להערכת אמינות העדות** - עדותה של האישה-המתלוננת הותירה בבסיסה רושם אמין. ניכר היה כי מדובר באישה חסרת תחכום וקשת-יום. המתלוננת העידה על הדברים כפי שהשתמרו בזיכרונה, השתדלה לדייק, ונמנעה מלהגזים בעדותה. כך למשל, כאשר הוצגו למתלוננת צילומים של דלת החדר בו שהתה ושעליה דפק הנאשם, הדגישה המתלוננת כי השברים שנראו בצילומי הדלת לא נגרמו מדפיקות הנאשם על דלת החדר, אלא היו קיימים שם עובר לאירוע נשוא כתב-האישום (עמ' 10, ש' 11 ואילך לפרוטוקול). זאת ועוד; כאשר נאמר למתלוננת בחקירה נגדית שבתה טענה במשטרה כי הנאשם נתן לה ארבעה או חמישה אגרופים, המתלוננת שללה זאת ועמדה על כך ש"זה היה שלוש פעמים" (עמ' 16, ש' 27-29 לפרוטוקול).

במהלך מתן עדותה, היה ניתן להבחין בבירור בתחושת חוסר-האונים והמלכוד שהמתלוננת חשה ביחסיה עם הנאשם (ראו למשל בעמ' 12, ש' 5 לפרוטוקול: "לא עזרו לי העובדים הסוציאליים. אני לא ידעתי לאן ללכת"). לאורך מתן העדות, אישרה המתלוננת בכנות כי היא כועסת על בעלה שנוהג לשתות אלכוהול ולא משלם את הוצאות הבית, מיסים, חשבונות (עמ' 15, ש' 12-13 לפרוטוקול). היא אף העידה שהיא רוצה להיפרד מהנאשם ולהתגרש ממנו,

וביקשה עזרה (עמ' 9, ש' 15-16, 24; עמ' 12, ש' 2, 5-2, 28 לפרוטוקול). נוכח כל אלה, ובשים לב לכפירת הנאשם, בחנתי האם יתכן שמדובר בעלילת-שווא שכל מטרתה להשחיר את הנאשם ולהרחיקו מהבית. לאחר שהתרשמתי מהמתלוננת באולם-הדיונים ובחנתי בעיון את עדותה, אני סבורה כי יש להשיב על שאלה זו בשלילה. ניכר היה כי המתלוננת אמנם רוצה להיפרד מבעלה, אולם אינה רוצה להזיק לו ולא ששה להעיד כנגדו. כך למשל, כאשר נשאלה המתלוננת בתחילת עדותה מי נתן לה אגרוף בגב, השיבה: "איך אני אגיד? בעלי" (עמ' 8, ש' 15-16 לפרוטוקול; ההדגשה אינה במקור - ד.כ.ל). המתלוננת נזהרה מלייחס לבעלה איומים כלפיה וביקשה "תעזבו אותי". לשאלה האם קשה לה להעיד כשבעלה באולם, השיבה המתלוננת "זה מהטבע שלי..." (עמ' 9, ש' 23-24 לפרוטוקול). על-אף שהמתלוננת העידה כי ניגשה למשטרה בעבר שלוש פעמים, בין היתר מאחר שבעלה משך אותה מהמיטה ברגל ולא נתן לה לישון (עמ' 12, ש' 15; עמ' 16, ש' 5 לפרוטוקול), היא טענה בחקירה נגדית כי הנאשם לא היכה אותה לפני האירוע נשוא כתב-האישום (עמ' 15, ש' 20 לפרוטוקול). היא אף ביקשה לשחרר את בעלה, אך הוסיפה שהיא רוצה להתגרש ממנו (עמ' 12, ש' 24 לפרוטוקול). ההתרשמות שהתקבלה מכל אלה היתה כי המתלוננת העידה עדות-אמת לגבי תקיפתה על-ידי הנאשם, ובו-בזמן ניסתה ככל האפשר שלא להרע עם בעלה. כפי שצוין לעיל, המתלוננת לא הגזימה בתיאוריה, לא ניסתה להפריז בחומרת מעשיו של הנאשם וכן ניסתה לדייק במתן עדותה. כל אלה במשקלם המצטבר, הובילו אותי למסקנה כי עדות המתלוננת לפיה הנאשם נתן לה שלושה אגרופים באזור השכם התחתונה ללא סיבה ממשית, אמינה מתוכה.

9. למען שלמות התמונה, יצוין כי במהלך החקירה הנגדית, עימת הסנגור את המתלוננת עם סתירות לכאורה שמצא בין עדותה בבית-המשפט לבין דבריה במשטרה. אעיר כי ההגנה בחרה שלא להגיש לעיוני את הודעת המתלוננת במשטרה והיא אינה מונחת לפניי. מכל מקום, אומר כי לא היה במכלול שאלותיו של הסנגור בהקשר זה, כדי להוביל להחלשת אמינות עדותה של המתלוננת. להמחשה בלבד, אציין כי משאלות הסנגור עלה שבהודעתה המשטרית של המתלוננת, נכתב מפיה כי הנאשם נתן לה את האגרופים בכתף. כשנשאלה על כך המתלוננת בחקירה נגדית, היא עמדה על כך שהאגרופים ניתנו לה באזור השכם התחתונה, כפי שהדגימה על גופה של הסנגורית באולם הדיונים. ודוק, עדותה של המתלוננת במשטרה ניתנה בשפה האמהרית ותורגמה לעברית (עמ' 14, ש' 28 ואילך לפרוטוקול). לפיכך, יתכן שהפער האמור נובע מחוסר הבנה או מתרגום שאינו מדויק. מכל מקום, ההבדל בין אזור הכתף לבין אזור השכם התחתונה אינו מהותי, ועל כן אינני רואה לייחס משמעות ממשית לפער האמור.

10. סיכומם של דברים; עדות האישה-המתלוננת נמצאה אמינה. מעדות זו עולה כי הנאשם נתן למתלוננת שלושה אגרופים באזור השכם התחתונה כשעמדה ליד שולחן הקידוש, וזאת ללא סיבה ממשית. אשר לדברי האיומים המיוחסים לנאשם כלפי המתלוננת - אני סבורה כי אין בעדות המתלוננת כדי להוכיח זאת, ואנמק זאת בהמשך הדברים.

(ב) עדות הבת

11. בתם של הנאשם והמתלוננת הינה קטינה כבת 14 וחצי. הבת העידה לפניי בשפה העברית, והתייחסה בעדותה הן לתקיפת אמה-המתלוננת על-ידי הנאשם והן להשמעת איומים כלפיה.

12. **בכל הנוגע למעשי העבירה כלפי המתלוננת** - הבת העידה כי כאשר אביה הגיע הביתה בערב יום שישי, הוא היה "מסטול" והיא הריחה ממנו ריח של בירה (עמ' 29, ש' 9 ואילך). אותה עת, עמדו ליד השולחן הבת, אמה ואחיה והם התכוונו לערוך קידוש. הבן-החנייל היה בחדרו שכן הלך להביא כיפה, והם המתינו לו שיגיע לשולחן. לדברי העדה, הנאשם נעמד מאחורי האמא ותקף אותה. כשנשאלה הבת כיצד אבא תקף את אמא, היא הדגימה על באת-כוח

המאשימה מתן אגרופים מאחור, באזור השכם מתחת לכתף (עמ' 25, ש' 16-18 לפרוטוקול). כאשר נשאלה הבת על מספר הפעמים, היא השיבה: "בערך 5" (עמ' 25, ש' 19 לפרוטוקול). העדה נשאלה מדוע הנאשם תקף את המתלוננת, והיא השיבה: "זה תמיד ככה. זה לא פעם ראשונה או שנייה" (עמ' 25, ש' 21 לפרוטוקול). לשאלה האם ככה סתם אביה הרביץ לאמה, הנהנה העדה בראשה לאות כן, ולאחר מכן הוסיפה: "הוא ככה תמיד. מתי שהוא בא מסטול הוא ככה" (עמ' 25, ש' 27; עמ' 29, ש' 9 לפרוטוקול). לטענת הבת, כאשר הנאשם נתן אגרופים לאמה, היא צעקה על הנאשם ואמרה לו לעזוב אותה. כשצעקה עליו בפעם השנייה, הוא עזב את המתלוננת ולא אמר דבר (עמ' 29, ש' 5-7 לפרוטוקול). לשאלה האם שמעה את אבא מאיים על אמה, השיבה הבת "לא באותו יום" (עמ' 28, ש' 18-19; עמ' 34, ש' 8-10 לפרוטוקול). יחד עם זאת, מעדות הבת עלה בבירור כי בערב הרלוונטי היא חששה לשלומה של האם. בהקשר זה, העידה הבת כי בתחילה לא הלכה לחדרה שכן "פחדתי על אמא שלי" (עמ' 33, ש' 19 לפרוטוקול). הבת אף הוסיפה והעידה כי לפני שהלכה לישון בחדרה, אמה ביקשה ממנה את הטלפון הנייד כדי שתוכל להתקשר "אם יקרה משהו ... אם הוא (הנאשם) ירביץ לה או יעשה לה משהו" (עמ' 33, ש' 25-29 לפרוטוקול).

בכל הנוגע לאיומים כלפי הבת - מעדות הבת עלה כי לאחר שהנאשם תקף את המתלוננת באגרופים וזו הלכה להשכיב את הסבתא לישון בחדר השינה, הבת והנאשם ישבו ביחד בסלון. השניים התווכחו על מה שקרה יום קודם לכן (יום חמישי בשבוע), כאשר הנאשם ראה את הבת קונה ביחד עם חברתה וודקה בקיוסק (עמ' 26, ש' 12 ואילך לפרוטוקול). הבת אישרה כי במהלך אותו יומו, אביה אמר לה: "אני אהרוג אותך ואז אתאבד" (עמ' 28, ש' 1-4 לפרוטוקול). לטענת המתלוננת, בני הבית האחרים לא שמעו זאת שכן חילופי הדברים נאמרו בשקט, כאשר האמא טיפלה אותה עת בסבתא ויתר האחים היו בחדריהם (עמ' 28, ש' 7-18 לפרוטוקול).

13. **אשר להערכת אמינות עדותה של הבת - יצוין כי פרטי עדותה של הבת כפי שהובאו לעיל, נחשפו באולם הדיונים לאט ובהדרגה. בתחילת מתן העדות, התחמקה הבת מלהשיב לשאלות באת-כוח המאשימה והפנתה לדבריה במשטרה, על-אף שהוסבר לה כי הודעתה המשטרתית אינה מונחת לפני בית-המשפט (עמ' 24, ש' 7-8 לפרוטוקול). בשלבים הראשונים של מתן העדות העדה הרבתה לצחקק, טענה כי "אין לי כוח לדבר", ומדי פעם כעסה על שאלות שהופנו אליה והרימה את קולה. הרושם שהתקבל הוא כי מדובר בנערה צעירה ונבונה, אולם תנאי חייה אינה פשוטים והיא עוטה על עצמה כסות מרדנית וחסרת-רסן. זאת ועוד; בתחילת עדותה, הביעה הבת חוסר אמון לגבי מידת היכולת לשנות את המציאות בה היא חיה. ובלשונה של העדה: "גם ככה לא ישתנה כולם ממה שאני אגיד. אין לי כוח להגיד" (עמ' 24, ש' 25 לפרוטוקול). בשלב מסוים של החקירה הראשית, הוכרזה העדה כעוינת בהעדר התנגדות ההגנה (עמ' 27, ש' 27 לפרוטוקול). הבת החלה להיחקר בחקירה ראשית כאילו היתה חקירה נגדית. ככל שהתקדמה מסירת העדות באולם הדיונים, החלה העדה לחשוף יותר ויותר פרטים, בהדרגה.**

במהלך מסירת העדות, נחשף הקושי של העדה להעיד כנגד אביה, אך גם בלט רצונה של הבת להגן על האם. עוד בשלבים הראשונים של מתן העדות, מסרה הבת פרטים לגבי האגרופים שנתן הנאשם לאמה, אך היא סירבה לפרט מה אמר לה אביה לאחר מכן, כאשר השניים ישבו בסלון הבית. העדה הסבירה: "מבחינתי מה שקרה עם אמא שלי זה יותר חשוב ממה שקרה איתי" והוסיפה: "את יודעת מה הוא אמר לי ואני לא רוצה לחזור על זה". בשלב זה, העדה אף הסתכלה לאחור לכיוון הספסל עליו ישב אביה באולם הדיונים, באופן שהצביע על כך שמתן העדות נגדו לא היתה קלה עבורה (עמ' 27, ש' 12-20 לפרוטוקול). רק לאחר שהבת הוכרזה כעדה עוינת והחלה להיחקר על-ידי באת-כוח המאשימה בחקירה ראשית כאילו היתה חקירה נגדית, אישרה הבת כי אביה אמר לה "אני אהרוג אותך ואז אתאבד" ומסרה פרטים על כך (עמ' 28, ש' 4 לפרוטוקול).

בהמשך הדרך, במסגרת החקירה הנגדית של הסנגור, נשאלה העדה האם ישנה אפשרות שבגלל שהיא כועסת על אביה, היא מספרת שנתן אגרופים לאמה וזה לא היה. העדה השיבה בשלילה. בשלב זה, נסדקה הכסות המרדנית והקשוחה לכאורה שהבת עטתה על עצמה, והיא חשפה בכנות לפני בית-המשפט את הכאב ואת החשש המקנן בתוכה, תוך שהיא פורצת בבכי ממושך על דוכן העדים. ובמילותיה של העדה: "את יודעת מה הפחד הכי גדול שלי? ברגע שהוא (הנאשם) בא מסטול... [העדה בוכה ארוכות על דוכן העדים]... " (עמ' 32 לפרוטוקול). לשאלת בית-המשפט, הבהירה הבת כי היא חוששת שאביה יהרוג את אמה שכן "...היו כמה מקרים שהוא הרביץ לה ומאיים עליה וזה מפחיד אותי...לכי תדעי מה האנשים שהוא שותה איתם מכניסים לו לראש. הם כל לילה מתווכחים ואני מפחדת מזה" (שם). הבת הוסיפה וציינה "אני לא מפחדת עליי. גם על עצמי אבל יותר על אמא שלי" (עמ' 32, ש' 24 לפרוטוקול). לשאלת בית-המשפט את העדה כיצד יתכן שאמה השיבה בבית-המשפט כי עובר לאירוע נשוא האישום הנאשם לא הרביץ לה, הגיבה הבת בחוסר אמון ובהפתעה: "היא אמרה לא?...עכשיו שאלתם אותה כאילו?... " (עמ' 34, ש' 28 ואילך לפרוטוקול), וכן ציינה: "אני לא יודעת איך להסביר את זה, אבל כן היו כמה פעמים של אלימות בבית שלי וגם היתה משטרה, אז איך אמא יכולה להגיד שהוא לא תקף אותה אף פעם?" (עמ' 35, ש' 1-2 לפרוטוקול).

עדויות של הבת היתה אמינה ומשכנעת. כפי שצוין לעיל, ההתרשמות היתה כי מתן עדותה של הבת כנגד אביה לא היתה קלה עבורה, והפרטים נחשפו בהדרגה תוך כדי מתן העדות. הבכי הממושך של הבת באמצע מתן עדותה כמפורט לעיל, היה כן ואמיתי. כך גם הכאב אותו חשפה הבת תוך כדי התקדמות מסירת העדות בבית-המשפט, וכן הפחד אותו הביעה בעדותה לפני פן אביה ירצח את אמה. יוער כי הבת השיבה בכנות על השאלות שהוצגו לה, אף כאשר היה מדובר במידע שלא החמיא לה. כך למשל, אישרה הבת כי מספר שבועות לפני האירוע נשוא כתב-האישום, היא עזבה את הבית למשך שבוע (עמ' 33, ש' 23 ואילך). עוד סיפרה כי ביום חמישי שקדם לערב יום השישי הנדון בכתב-האישום, ראה אותה אביה רוכשת ביחד עם חברתה וודקה בקיוסק (עמ' 26, ש' 17 ואילך; עמ' 32, ש' 27 ואילך לפרוטוקול). הבת אף אישרה בכנות כי היא כועסת על אביה שכן הוא "כל יום חוזר מסטול" ולא דואג לבית ולבני המשפחה אך היא אינה שונאת אותו, והיתה רוצה שאבא יעזור לאמא "בכסף ובכל העניינים שהיא עושה" (עמ' 31, ש' 25-32; עמ' 33, ש' 1 לפרוטוקול). זאת ועוד; העדה השתדלה לדייק בתשובותיה ולא הפריזה בהן. כך למשל, כאשר נשאלה הבת האם שמעה את אביה מאיים על אמה, היא השיבה "לא באותו יום" (עמ' 28, ש' 18-19 לפרוטוקול). כל אלה, בצירוף ההתרשמות הבלתי אמצעית מהעדה על דוכן העדים, מונחים בבסיס מסקנתי לפיה עדותה של הבת מהימנה.

(ג) סיכום-ביניים

14. עדויותיהן של האישה-המתלוננת ושל הבת נמצאו אמינות כל אחת בפני עצמה, ובהשתלבותן יחדיו. משתי העדויות עולה כי הנאשם הגיע הביתה בערב יום שישי לאחר ששתה אלכוהול מחוץ לבית, וכי נתן למתלוננת מספר אגרופים מאחור, באזור השכם התחתונה. שתי העדות מסרו כי לאחר מכן, הנאשם ישב עם הבת בסלון והם התווכחו. מעדות הבת עולה כי הרקע לויכוח היה נעוץ בכך שהנאשם ראה אותה רוכשת יום לפני כן וודקה בקיוסק. הנאשם איים על הבת כי יהרוג אותה ואז יתאבד. ודוק, העדות הישירה בנוגע לאיום זה הינה של הבת בלבד. כפי שקבעתי בפיסקה 7 לעיל, המתלוננת לא שמעה את פרטי השיחה בין הנאשם לבתה בעת שישבו בסלון, שכן אותה עת היא היתה בחדר השינה ביחד עם הסבתא. יחד עם זאת, דברי האם מחזקים את דברי הבת בנוגע לעצם קיומו של ויכוח בין הנאשם לבת באותו הערב, כפי שטענה הבת בעדותה.

15. אמת, בפרטים מסוימים אין זהות בין שתי העדויות והסנגור עמד על כך בסיכומיו בעל-פה. כך למשל, המתלוננת

טענה כי הנאשם נתן לה שלושה אגרופים, ואילו הבת השיבה כי היה מדובר "בערך" בחמישה אגרופים. פער זה לא נראה בעיני מהותי, שכן שתי העדות מתייחסות ליותר מאגרוף אחד. מכל מקום, בהקשר זה אני רואה להעדיף את עדות המתלוננת - הן מאחר שהיא חוותה את האגרופים על גופה; והן מאחר שהיא היתה בטוחה בכך שהנאשם נתן לה שלושה אגרופים, בעוד הבת עשתה שימוש במילה "בערך". דוגמה נוספת: המתלוננת טענה בעדותה כי שתקה כאשר הנאשם נתן לה את האגרופים מאחור. לעומת זאת, הבת העידה כי האם אמרה לנאשם שיעזוב אותה וניסתה להשתחרר ממנו (עמ' 34, ש' 16 לפרוטוקול). גם הבדל זה לא נראה בעיני משמעותי. טבעי כי בחלוף זמן, האירוע ייחרת באופן מעט שונה בזיכרון העדות, בין היתר בשים לב לאופן בו כל אחת מהן חוותה את האירוע. יוער כי שתי העדות העידו לפני כי כאשר הנאשם היכה את המתלוננת באגרופים, הבת אמרה לו להפסיק, כך ששתי העדויות דומות גם בנקודה זו. מכל מקום, אין בסתירות או בפערים בין שתי העדויות אליהם הפנה הסנגור בטיעונו, כדי לשנות ממסקנתי לפיה מדובר בעדויות אמינות התומכות ומחזקות זו את זו.

(ד) עדות הבן-החייל

16. בנם הגדול של הנאשם והמתלוננת הינו חייל בשירות סדיר, המגיע לבית פעם בשבועיים לסוף-שבוע (בין יום שישי ליום ראשון).

17. הבן-החייל טען כי היה ליד שולחן הקידוש כאשר הנאשם נכנס הביתה שתוי (עמ' 19, ש' 10, 15 לפרוטוקול). לדברי הבן, "לא ראיתי כלום" (עמ' 23, ש' 11 לפרוטוקול). לטענתו, הוא לא ראה את אביו נותן אגרופים לאמו ליד שולחן הקידוש, לא שמע איומים ולא שמע ויכוח בין הנאשם לבת לאחר מכן. יוער כי המתלוננת טענה לפני כי בנה-החייל היה בחדרו בזמן שהנאשם נתן לה אגרופים (עמ' 13, ש' 25-33; עמ' 14, ש' 1-10 לפרוטוקול). גם הבת טענה בעדותה בבית-המשפט כי בעת מתן האגרופים, אחיה הגדול היה בחדרו שכן חיפש כיפה (עמ' 24, ש' 14; עמ' 25, ש' 30-33; עמ' 26, ש' 6 לפרוטוקול). כאשר נשאל הבן-החייל בחקירה חוזרת האם יתכן שהלך לחדרו כנטען על-ידי אמו ואחותו, בחר העד שלא לענות ישירות על השאלה האמורה בחיוב או בשלילה, ורק ענה בפסקנות: "בזמן הקידוש לא קרה שום דבר" (עמ' 23, ש' 19-22 לפרוטוקול). בהתייחס לתשובה זו, יוער כי לטענת המתלוננת והבת, הנאשם היכה את האם באגרופים לפני שהקידוש התחיל, בעוד הבן-החייל העיד כי בזמן הקידוש היה נוכח ולא ראה דבר.

18. הרושם שהתקבל מעדותו של הבן-החייל הוא כי העד השתדל להימנע "מלקיחת צד" בין אביו לאמו. הוא סיפר כי כשהורים מתווכחים הוא יושב בשקט (עמ' 19, ש' 15 לפרוטוקול), וכן ציין כי "אני אהיה שמח אם אבא ואמא יהיו ביחד" (עמ' 18, ש' 31 לפרוטוקול). לשאלת באת-כוח המאשימה האם שאל את אימו מדוע הזמינה משטרה, השיב הבן: "אני לא רציתי להתערב" (עמ' 20, ש' 30 לפרוטוקול). באת-כוח המאשימה ציינה בפני הבן-החייל כי בהודעתו המשטרתית הוא טען שלאחר שאביו נכנס הביתה ואימו סירבה לתת לו שתייה אלכוהולית, הנאשם "התחיל לאיים". זה לא פעם ראשונה שהוא איים". בהתייחס לדבריו אלה במשטרה, השיב הבן-החייל בעדותו לפני כי כוונתו באותם דברים היתה רק לכך שהוריו התווכחו ביניהם, וכי הוא לא התכוון לומר במשטרה שאביו איים או תקף את אימו (עמ' 20, ש' 5 ואילך לפרוטוקול). לשאלה האם היה רוצה שאביו יקבל טיפול או עזרה, השיב הבן: "מצידי אני לא רוצה. הוא אדם מבוגר ויכול לתת עצות לאחרים" (עמ' 22, ש' 4 לפרוטוקול). הנה כי כן, ניכר היה כי הבן-החייל השתדל להימנע מלמסור עדות כנגד אביו או להיכנס בתווך בין שני הוריו. חיזוק להתרשמות האמורה מצויה בעדותו של השוטר בוריס יצחקי, אליה אתייחס להלן, ולפיה הבן-החייל סירב לשתף פעולה עם שוטרי הסיוע שהגיעו לדירה בליל האירוע לאחר שהמתלוננת צלצלה למשטרה (עמ' 3, ש' 26; עמ' 5, ש' 28 לפרוטוקול). על רקע התרשמות זו, התקשיתי לקבוע האמנם העד לא ראה ולא שמע דבר בערב הרלוונטי לאישום, אם לאו.

19. מכל מקום, עדות הבן-החייל מחזקת את עדות המתלוננת ואת עדות הבת בכך שהנאשם הגיע הביתה שתוי בערב הרלוונטי לאישום. הבן-החייל העיד יותר מפעם אחת כי "כשהוא (הנאשם) שותה הוא מפריע" (עמ' 19, ש' 4; עמ' 19, ש' 28 לפרוטוקול). אמנם, הבן טען כי כשהנאשם שותה הוא אינו אלים (עמ' 23, ש' 25 לפרוטוקול), אך הוא גם ציין בעדותו כי מאחר שהוא משרת בצבא, הוא לא נמצא הרבה בבית (עמ' 19, ש' 28 לפרוטוקול). הבן אישר כי הנאשם עובד אך לא עוזר בהחזקת הבית ובתשלום החשבונות; כי יש ויכוחים רבים בינו לבין המתלוננת; וכי כל הבעיות נובעות מכך שהנאשם שותה אלכוהול (עמ' 21, ש' 25 ואילך; עמ' 22, ש' 1 ואילך לפרוטוקול). בנקודות אלה, תומכת עדות הבן-החייל בעדויותיהן של המתלוננת והבת.

ה) עדות שוטר-הסיור רס"ר בוריס יצחקי

20. השוטר רס"ר בוריס יצחקי (להלן: השוטר יצחקי או השוטר) הגיע לדירת המשפחה בערב הרלוונטי לאישום, לאחר שהמתלוננת צלצלה למוקד המשטרה. לפי עדותו של השוטר, הוא הגיע לדירת המשפחה ביחד עם שוטר נוסף - דג'ן טדה - שהינו דובר השפה האמהרית. אומר מיד כי מעדות השוטר יצחקי עלה כי האישה-המתלוננת דיברה עם השוטר דג'ן טדה בשפה האמהרית, שהשוטר יצחקי אינו דובר אותה. עוד יוער כי מסיבה לא ברורה, לא צוין השוטר דג'ן טדה כעד-תביעה בכתב-האישום ולא הוזמן למתן עדות לפניי. בנסיבות אלה, לא ראיתי לתת כל משקל לדבריו של השוטר יצחקי בכל הנוגע לדברים שאמרה המתלוננת לשוטר דג'ן טדה בעת שהגיעו לדירה בליל האירוע. כך הוא הדבר, שכן השוטר יצחקי לא הבין את דברי המתלוננת בעצמו, ועדותו בעניין זה התבססה על דברים שתרגם ושסר לו השוטר דג'ן טדה, שכלל לא העיד לפניי.

21. שונים הם פני הדברים בכל הנוגע לעדות השוטר יצחקי לגבי דברים שאמרה לו הבת, שכן הבת דיברה עם השוטר יצחקי בעברית (עמ' 5, ש' 11 לפרוטוקול). בהקשר זה, העיד השוטר על-סמך דו"ח פעולה שרשם ביום האירוע והוגש לעיוני (ת/ 1). לדברי השוטר, כשהגיעו לדירת המשפחה, הבת סיפרה כי הנאשם תקף את אמה בזמן הקידוש וכי הוא מציק לאם. הבת הוסיפה וציינה כי זו לא הפעם הראשונה שהאב נוהג להשתמש באלימות כלפי האם, וכי הדבר קורה לעיתים קרובות (עמ' 3, ש' 26-30 לפרוטוקול). דברים אלה שמסרה הבת לשוטר בסמוך לאחר האירוע, מחזקים את עדות הבת לפניי לעניין תקיפת האם על-ידי הנאשם בערב הרלוונטי לאישום והרקע לכך.

עדות הנאשם ובחינת אמינותה

22. הנאשם שלל באופן עקבי את ביצוע העבירות המיוחסות לו, הן בחקירתו במשטרה והן בעדותו לפניי. עם זאת, על-אף שנשאל על כך מספר פעמים, לא הציג הנאשם הסבר כלשהוא מדוע אשתו ובתו העידו נגדו, אם לא ביצע את המעשים. למען הסר ספק, אציין כי בהודעה משטרתית ת/ 4 מיום 2.10.2013 הנאשם אמנם סיפר כי בתו נעלמה מהבית מראש-השנה ועד יום-כיפור ואז חזרה הביתה. עם זאת, הנאשם מסר מידע זה בתשובה לשאלת החוקר האם יש בעיות עם בתו, ולא טען בשום שלב לקיומה של סיבה לכך שבתו העידה נגדו.

23. עדותו של הנאשם לפניי הותירה רושם בלתי אמין. הן בחקירת המשטרה והן בבית-המשפט, טען הנאשם כי הוא אינו מסוכסך עם אשתו או עם מי מילדיו (ת/ 1) וכי יחסיו עם אשתו טובים (עמ' 37, ש' 28 לפרוטוקול). תיאור זה של מצב הדברים בבית, אינו מתיישב עם מכלול העדויות שנשמעו בתיק, לרבות עם עדותו של הבן-החייל שנזהר מלהעיד כנגד האב. מאותה עדות עלה בבירור כי הנאשם נוהג לשתות לשוכרה ו"מפריע" בעת שהוא שותה, לא מפרנס את המשפחה וכי הנאשם והמתלוננת מרבים "להתווכח". זאת ועוד; התיאור שנתן הנאשם בעדותו, לא מתיישב עם הבכי

ועם הפחד שהביעה הבת על דוכן העדים בשל המצב בבית. לשאלת באת-כוח המאשימה מדוע בתו בכתה על דוכן העדים אם המצב בבית טוב, השיב הנאשם: "אני לא יודע", וכן הוסיף: "אני לא יכול לכעוס עליה (על הבת)" (עמ' 39, ש' 21-31; עמ' 40, ש' 8 לפרוטוקול). עדותו של הנאשם מצביעה, אפוא, במקרה הטוב על בוחן-מציאות לקוי, ובמקרה הרע על עדות החוטאת לאמת. משכך, אין בכוחה כשלעצמה כדי לעורר ספק סביר בתזה המפלילה.

24. לצד זאת, יצוין כי עדות הנאשם מחזקת את עדויותיהן של האישה-המתלוננת ושל הבת בהיבטים מסוימים. כך למשל, הנאשם אישר בעדותו כי הגיע לבית לאחר ששתי בורות (עמ' 37, ש' 13-15 לפרוטוקול). עוד אישר הנאשם כי לאחר הקידוש, היה בסלון עם הבת והתווכח עמה על כך שראה את הבת יום קודם לכן בקיוסק קונה שתייה חריפה, וזאת כפי שטענה הבת (עמ' 39, ש' 6 ואילך לפרוטוקול).

קביעת ממצאים

25. עדויותיהן של האישה-המתלוננת ושל הבת נמצאו אמינות ומשכנעות - כל אחת לעצמה, ובהשתלבותן יחדיו. עדויותיהם של הבן-החייל ושל השוטר יצחקי חיזקו את עדויות המתלוננת והבת בנקודות מסוימות (ראו: פסקאות 19 ו-21 לעיל). לעומת זאת, עדותו של הנאשם נמצאה בלתי אמינה. בהתחשב בכל אלה, אפנה למלאכת קביעת הממצאים בנוגע לעבירות המיוחסות לנאשם.

26. **בכל הנוגע לעבירת התקיפה-סתם של בת-זוג המיוחסת לנאשם** - בהסתמך על עדויות המתלוננת והבת שנמצאו אמינות, וכן בהסתמך על החיזוק שנמצא בעדותו של השוטר יצחקי שהעיד על דברים שמסרה באוזניו הבת כאשר הוזעק לבית-המשפחה בליל האירוע, אני קובעת כי הוכח מעבר לספק סביר שהנאשם הגיע הביתה לאחר ששתי שלושה בקבוקי בירה, ניגש אל המתלוננת שעמדה ליד שולחן הקידוש, ונתן לה ללא סיבה או הצדקה ממשית שלושה אגרופים מאחור, באזור השכם התחתונה.

למען שלמות התמונה, אעיר כי הסנגור טען בסיכומיו בעל-פה למחדל חקירתי בגין כך שהבנים ז' וק' (שהינם כבני 11 ו-12) לא נחקרו במשטרה. זאת, על-אף שמהעדויות בתיק עלה כי הם נכחו בשולחן הקידוש והיו עדים לאירוע התקיפה הנטען. יוער כי ככל הנראה, המתלוננת עצמה סירבה לאפשר לבנים להיחקר בפני חוקר ילדים, והסבירה זאת בכך שהם קטנים (עמ' 16, ש' 11-13 לפרוטוקול). זאת ועוד; ממזכר נ/4 עולה לכאורה כי עמדתו של האחראי על חקירות ילדים במחוז ירושלים היתה כי "הם (הבנים הקטינים) לא יחקרו בתיק זה מכיוון שמדובר בתקיפת סתם". בלא להביע עמדה בשאלה האם היה מקום לחקור את הבנים הקטינים מלכתחילה, אזכיר בקצרה כי בהתאם להלכה הפסוקה, מבחנן של ראיות המאשימה אינו מותנה בשאלה האם ניתן היה להשיג ראיה טובה נוספת, אלא האם הראיות שבאו לפני בית-המשפט מספיקות לביסוס הרשעה מעבר לספק סביר. כידוע, די בראיה "מספקת" ואין כלל המחייב את המאשימה להציג את הראיה "המקסימאלית" שניתן היה להשיג (ראו: ע"פ 804/95 גרינברג נגד מדינת ישראל, פ"ד מט(4) 208 (1995); ע"פ 8002/99 בכר נגד מדינת ישראל (2.9.2001); ע"פ 7758/04 עבד אלקאדר נ' מדינת ישראל (19.7.2007)). במקרה דנן, בשים לב לעדויות אליהן התייחסתי המבססות את אשמת הנאשם מעבר לספק סביר, אינני סבורה כי יש באי חקירת שני הבנים הקטינים כדי לשנות מהמסקנה המרשיעה.

סיכומם של דברים; אני קובעת כי הוכח מעבר לספק סביר כי בערב הרלוונטי לאישום, הנאשם נתן לאשתו-המתלוננת שלושה אגרופים מאחור, באזור השכם התחתונה, ללא כל סיבה או הצדקה. בכך התקיימו יסודותיה

העובדתיים של עבירת התקיפה-סתם של בת-זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין. בכל הנוגע ליסוד הנפשי - הרי
בנסיבות העניין לא נסתרה חזקת המודעות הכללית, לפיה אדם מודע למשמעות התנהגותו מבחינת טיבה הפיזי וקיום
נסיבותיה.

27. עובדות כתב-האישום מייחסות לנאשם גם דברי איומים כלפי אשתו וכלפי בתו הקטינה, כאשר בהוראות-החיקוק
צוינה עבירת איומים אחת. **בכל הנוגע לדברי האיומים המיוחסים לנאשם כלפי אשתו-המתלוננת** - המתלוננת
העידה לפני שבערב בו הנאשם תקף אותה, הוא אמר לה "יש לי יום". כפי שצוין בפסקה 6 לעיל, המתלוננת השיבה
לבאת-כוח המאשימה כי אינה יודעת מה כוונת המילים הללו, אינה זוכרת אם הנאשם אמר לה משפט זה בעבר ואף
ביקשה "תעזבו אותי" (עמ' 9, ש' 17-24 לפרוטוקול). כך נותרה האמירה הנטענת מפי המתלוננת "יש לי יום" בגדר
אמירה סתמית, אשר אין די בה כדי לבסס את יסודות עבירת האיומים כלפיה. יוער כי הבת העידה כי לא שמעה את
הנאשם מאיים על המתלוננת ביום האירוע. לא נעלם מעיני כי הבת העידה תוך בכי וסערת רגשות כי שמעה מספר
פעמים בעבר את אביה מאיים על אמה ואף אומר לה שיהרוג אותה. על רקע זה, הביעה הבת חשש שמא אביה ירצח
את אמה (עמ' 32 לפרוטוקול). יחד עם זאת, הבת עמדה על כך כי בערב הרלוונטי לכתב האישום, לא שמעה את
הנאשם מאיים על אמה (עמ' 28, ש' 18-19; עמ' 34, ש' 8-10 לפרוטוקול). אוסיף כי מדו"ח הפעולה של השוטר
יצחקי (ת/ 1) וכן מדו"ח העיכוב (נ/ 1) עולה כי מלכתחילה, התלונה היתה רק על תקיפת המתלוננת, ולא על איומים
כלפיה. בהתחשב בכל אלה, אני בדעה כי המאשימה לא הוכיחה מעבר לספק סביר דברי איומים כלפי האישה-
המתלוננת (להבדיל מהבת) בערב הרלוונטי כנטען בכתב-האישום.

28. **בכל הנוגע לדברי האיומים המיוחסים לנאשם כלפי בתו הקטינה** - הבת העידה כי לאחר שהנאשם נתן
לאמה אגרופים, היא והנאשם ישבו בסלון והתווכחו על אירועי יום קודם. במהלך היכוח, איים הנאשם על הבת כי יהרוג
אותה ואז יתאבד. עדות זו הינה העדות הישירה היחידה בהקשר הנדון, שכן כפי שקבעתי בפסקה 7 לעיל, המתלוננת
לא שמעה את חילופי הדברים בין הנאשם לבת, ועדותה בעניין זה היתה בגדר השערה בלבד שאין להתבסס עליה. לשם
שלמות התמונה, יוער כי הבן-החנייל טען כי לא שמע חילופי דברים בין הנאשם לבת, וממילא לא שמע איומים.

בשים לב לכך שעדות הבת מהווה עדות יחידה לחובת הנאשם בכל הנוגע לעבירת האיומים כלפיה, בחנתי עדות
זו במשנה-זהירות. בסופה של בחינה, לא מצאתי לפקפק במהימנותה. מסקנה זו נובעת ממכלול הטעמים עליהם
עמדתי בפסקה 13 לעיל. אוסיף כי ניתן למצוא תמיכה ראייתית מסוימת לדברי הבת בעדותו של הנאשם עצמו, שאישר
כי ישב בסלון עם בתו וכי היה ביניהם ויכוח בשל אירועי היום הקודם, כפי שטענה הבת (ראו: פסקה 24 לעיל).

למען שלמות התמונה, אוסיף כי לא נעלם מעיני כי הבת לא סיפרה לשוטר יצחקי שהוזעק לבית המשפחה על
האיומים כלפיה, אלא רק על תקיפת הנאשם את אמה (כך עולה מדו"ח הפעולה ת/ 1 וכן מעדותו של השוטר יצחקי
לפניי). בנסיבות העניין, אינני סבורה כי יש בכך כדי להחליש מאמינות עדותה של הבת, לפיה הנאשם איים עליה שיהרוג
אותה ויתאבד. מעדות הבת לפניי עלה בבירור כי מעייניה המרכזיים היו נתונים להגנה על אמה ולא על עצמה. כפי שצוין
לעיל, הבת העידה כי נשארה עם האב בסלון ולא הלכה לישון שכן חששה לשלום אמה (עמ' 33, ש' 19 לפרוטוקול).
היא טענה כי "מבחינתי מה שקרה עם אמא שלי זה יותר חשוב ממה שקרה איתי" (עמ' 27, ש' 12 לפרוטוקול); וכן
מסרה כי "אני לא מפחדת עליו. גם על עצמי, אבל יותר על אמא שלי" (עמ' 32, ש' 23 לפרוטוקול). בהתחשב בכל
אלה, אני סבורה כי העובדה שהבת דיווחה לשוטר שהוזעק לבית המשפחה רק אודות תקיפת אמה, ולאחר מכן הוסיפה
וסיפרה על האיומים כלפיה כאשר נגבתה ממנה ההודעה המשטרית, אין בה כדי להפחית מאמינות עדותה בהקשר
הנדון.

בהתחשב בכל אלה, אני סבורה כי המאשימה הוכיחה מעבר לספק סביר כי הנאשם אמר לבתו דברי איומים תוך כדי יכוח שהתפתח ביניהם בסלון הבית במועד הרלוונטי לאישום, בכך שאמר לה שיהרוג אותה ואז יתאבד. בכך הוכחו היסודות העובדתיים של עבירת האיומים. אשר ליסוד הנפשי - תוכנה של האמירה הנדונה והקשרה מעידים על הכוונה שהיתה מונחת בבסיסן, לאיים בפגיעה שלא כדין על חיי הבת ועל חיי הנאשם עצמו במטרה להפחידה.

סייג השכרות - האם החל?

29. לא אוכל לסיים את דיוננו, בלא התייחסות לטענה נוספת שהעלה הסנגור בסיכומיו. לטענת הסנגור, מהעדויות שנשמעו לפני בית-המשפט עלה כי הנאשם שתה לשוכרה בטרם הגיע הביתה בערב הרלוונטי לאישום. לפי הטענה, יש לקבוע כי בנסיבות העניין חל סייג השכרות הקבוע בסעיף 34ט(ב) לחוק העונשין, ולחלופין - חל סייג השכרות החלקית הקבוע בסעיף 34ט(ה) לחוק. ודוק, טענת הסנגור אינה מתייחסת לעבירת התקיפה-סתם של בת-הזוג, בהיותה עבירה של מחשבה-פלילית. הטענה מתמקדת בעבירת האיומים בהיותה עבירת מטרה. טענת הסנגור בהקשר זה היא כי בהתאם להלכה הפסוקה שנקבעה ברע"פ 6382/11 קאדריה נ' מדינת ישראל (9.6.2013) (להלן: הלכת קאדריה), משהיה הנאשם שיכור, לא יכול היה להתגבש אצלו יסוד נפשי של מחשבה-פלילית מיוחדת מסוג מטרה, ולפיכך אין להרשיעו בעבירת האיומים אף אם ייקבע כי הוכחו היסודות העובדתיים של עבירה זו.

30. אין בידי לקבל את טענת הסנגור. אמת, בהלכת קאדריה נפסק כי אין להטיל על מבצע שהיה שיכור מרצון ומדעת, אחריות בגין עבירה הדורשת יסוד נפשי של מטרה. זאת, נוכח ההסדר הקבוע בסעיף 34ט(ב) סיפא לחוק העונשין. יחד עם זאת, נקודת המוצא קבועה בסעיף 34 לחוק, ולפיה חזקה על נאשם שעשה את אשר עשה שלא מתוך סייג לאחריותו הפלילית. על-מנת לסתור חזקה זו, על הנאשם מוטל נטל השכנוע ונטל הבאת הראיות להוכיח כי מאזן ההסתברויות נוטה לטובתו. רק אם בגמר המשפט נותר ספק סביר בדבר קיומו של סייג השכרות, תופרך החזקה ויחול הסייג (ראו: סעיף 34כב(ב) לחוק).

בהתאם לכך, תנאי מקדמי לתחולתו של סייג השכרות וכניסה לגדריה של הלכת קאדריה, הוא שההגנה הוכיחה כי בעת ביצוע עבירת האיומים כלפי בתו, הנאשם היה ב"מצב של שכרות" כמשמעותו בסעיף 34ט(ד) לחוק העונשין. וזו לשון הסעיף:

34ט. שכרות

...

(ד) בסעיף זה, "מצב של שכרות" - מצב שבו נמצא אדם בהשפעת חומר אלכוהולי, סם מסוכן או גורם מסמם אחר, ועקב כך הוא חסר יכולת של ממש, בשעת המעשה, להבין את אשר עשה או את הפסול שבמעשהו, או להימנע מעשיית המעשה.

לשון הסעיף היא אפוא ברורה, ועולה ממנה כי לא כל מי ששתה אלכוהול ייחשב כמי שנמצא ב"מצב של שכרות". בהתאם לסעיף 34ט(ד) הנ"ל, על-מנת שסייג השכרות יחול, נדרש הנאשם להוכיח כי בעת ביצוע העבירה, התקיימו בו שלושה תנאים מצטברים: ראשית, הוא היה נתון תחת השפעת אלכוהול, סם או גורם מסמם אחר. שנית, הוא היה חסר יכולת של ממש בשעת המעשה, להבין את אשר עשה, או את הפסול שבמעשהו, או להימנע מעשיית המעשה. ושלישית, כי התקיים קשר סיבתי בין השניים. יודגש כי הרף שנקבע בפסיקה להוכחת תנאים אלה הינו גבוה. וכך נפסק מפי כב' השופט עמית:

"הרף הנדרש בפסיקה לשם הכרה במצב של שכרות הוא רף גבוה עד-אין-גבוה, ואנו מוצאים בפסיקה דחייה של טענה לתחולת סייג השכרות והרשעה אפילו בעבירה החמורה של רצח בכוונה תחילה, גם במצבים בהם הוכח ש'רמת שכרותו של המערער הייתה גבוהה ועמוקה' (עניין אבליים, בעמ' 190), שהיה תחת השפעת אלכוהול ומעצוריו הנפשיים התרופפו (עניין זלנצקי), שהיה 'שתוי לחלוטין ואחוז סחרחורת' (עניין רומנצקו), שהיה 'שיכור מאוד בעת ביצוע המעשה' ותואר על ידי שוטרים ועדים כמי שהיה 'במצב מסטול לגמרי, שיכור מסריח, מזיע, רואים דבר כזה רק בסרטים' (עניין סטקלר פסקאות 66-67 לפסק דינה של השופטת ארבל). ברי כי מדיניות משפטית עומדת מאחורי רף גבוה זה..."

(ע"פ 7164/10 ג'אן נ' מדינת ישראל, פסקה 14 (1.12.2011)).

כבר נפסק כי השפעתם של המשקאות המשכרים היא אינדיבידואלית לכל אדם, והשפעתה תלויה במגוון של משתנים, בהם גם הרגלו בצריכתם של חומרים אלה, נתונים גנטיים אישיים, ועוד. על-מנת להכריע בשאלה האם נאשם היה במצב של שכרות (מלאה או חלקית) באופן השולל יסוד נפשי של כוונה או מטרה, הציבה הפסיקה שורה של אינדקציות ראייתיות כגון: עדויות לגבי כמויות האלכוהול ששתה הנאשם או לגבי סימני שכרות בנאשם; פעולות שביצע הנאשם והצהרות שהשמיע במהלך האירוע ובסמוך לפניו ולאחריו; זכרונם של הנאשם את הפרטים הנוגעים לביצוע העבירה ועוד (ראו: ע"פ 7164/10 ג'אן הנ"ל; וכן: ע"פ 6331/11 אשתי נ' מדינת ישראל (7.3.2013)).

31. ומן הכלל אל הפרט - בחנתי את התשתית הראייתית שניצבת לפניי בהתאם לאמות-המידה האמורות, ומסקנתי הברורה היא כי הנאשם לא הוכיח את התקיימותו של סייג השכרות, המלאה או החלקית. אמת, אין מחלוקת כי הנאשם שתה בירות לפני שנכנס הביתה בערב הרלוונטי. בהודעתו המשטרית הראשונה שנגבתה מהנאשם בליל האירוע, ציין החוקר כי הוא מריח ריח של אלכוהול מפיו של הנאשם, והנאשם אישר לחוקר כי שתה שלושה בקבוקים של בירה (ת/2, עמ' 2, ש' 13-14). בעדותו לפניי, שב ואישר הנאשם כי שתה "שלוש בירות" אצל השכן טרם כניסתו לבית בערב הרלוונטי (עמ' 37, ש' 14 לפרוטוקול). הבת העידה כי הנאשם נכנס הביתה "מסטול". לשאלה למה כוונתה ב"מסטול", השיבה הבת: "הוא לא שולט בעצמו... הוא נופל, קם, מתנדנד. בן אדם מסטול" (עמ' 29, ש' 15-9 לפרוטוקול). הבת הוסיפה כי מהנאשם נדף ריח של בירות. הבן-החייל העיד אף הוא כי הנאשם נכנס הביתה כשהוא שתוי, והדבר ניכר בהליכה שלו (עמ' 19, ש' 10, 15, 20 לפרוטוקול). יוער כי הבן-החייל מסר כי כאשר אביו שתה "קשה להבין על מה הוא מדבר" (עמ' 19, ש' 8 לפרוטוקול). עם זאת, אמירה זו נאמרה בכלליות, ולא התייחסה בהכרח לערב הרלוונטי לכתב-האישום. גם מעדות האישה-המתלוננת עלה כי הנאשם נכנס הביתה לאחר ששתה בחוץ (עמ' 16, ש' 10 לפרוטוקול).

ודוק, העובדה שהנאשם שתה שלושה בקבוקים של בירה, אפילו אם התנדנד בהליכתו עקב כך, אין די בה כדי להוכיח מצב של שכרות מלאה או חלקית על-פי הרף הגבוה הנדרש בפסיקה לצורך כך. בנסיבות העניין, אני בדעה כי לא עלה בידי ההגנה להוכיח את התקיימות התנאים ל"מצב של שכרות" כאמור בסעיף 34ט(ד) לחוק. להלן טעמיי לכך:

ראשית, הטענה בדבר התקיימותו של סייג השכרות הועלתה לראשונה על-ידי הסנגור בסיכומיו בעל-פה. הנאשם עצמו לא טען בשוב שלב כי בעקבות שתיית הבירות, הוא היה חסר יכולת להבין את אשר עשה או להימנע מכך. הנאשם נמנע מלהעלות טענה כזו בחקירתו המשטרית. הטענה אף לא עלתה בתשובה לאישום ואף לא נטענה בעדותו של

הנאשם לפניי. לאורך כל הדרך, הנאשם הכחיש באופן גורף את המעשים שיוחסו לו, ונמנע מלטעון כי אם ביצע את המעשים, לא הבין את אשר הוא עושה או לא יכול היה להימנע מכך עקב היותו נתון במצב של שכרות. בדיוק להפך; בחקירתו הנגדית, השיב הנאשם במפורש כי הוא אמנם שטה שלושה בקבוקי בירות אבל "לא היתה לי בעיה...לא הייתי שתוי...לא הפריע לי" (עמ' 41, ש' 8-12 לפרוטוקול). קרי- הנאשם עצמו שלל בעדותו בבית-המשפט את טענת סנגורו בסיכומיו, לפיה הנאשם היה במצב של שכרות מלאה או חלקית בערב הרלוונטי לאישום. אוסיף כי מעדויותיהם של המתלוננת, הבת וכן הבן-החייל, הצטיירה תמונה ברורה לפיה הנאשם נוהג לשתות. בהתחשב בכך, טענת הנאשם בעדותו לפניי לפיה שתייה של שלושה בקבוקי בירה "לא מפריעה לו", הינה סבירה.

שנית, מהודעתו המשטרית הראשונה שנגבתה מהנאשם בליל האירוע (ת/2), עולה כי הנאשם ענה באופן קוהרנטי ועקבי לשאלות החוקר. בפתח החקירה, נשאל הנאשם אם הוא רוצה להיוועץ עם עורך-דין והשיב "כרגע לא". לאורך כל החקירה ענה הנאשם תשובות מותאמות לשאלות שהוצגו לו (הוא מסר ששתה שלוש בירות, השיב כי ישנה מצוקה כלכלית בבית, ענה כי הוא מסכים שרשויות הרווחה יסייעו למשפחתו וטען שניסה להיכנס לחדר של אשתו כי רצה לבקר את הסבתא שישנה שם). הוא שלל באופן עקבי את המעשים שיוחסו לו, וניכר מתשובותיו כי הוא הבין את החשדות כנגדו ואת הפסול הטמון בהם. כל אלה אינם מתיישבים עם התקיימות "מצב של שכרות", מלאה או חלקית, לפי דרישות החוק.

שלישית, מעדותו של הנאשם לפניי עלה כי הנאשם זכר היטב את פרטי האירועים בערב הרלוונטי. הוא העיד כי המשפחה התכנסה ליד השולחן כדי לעשות קידוש, זכר מה אכל ומה אכלו הילדים, מסר כי ישב עם הבת בסלון והתווכח עימה שכן ראה אותה קונה שתייה חריפה יום קודם לכן, ואף העיד כי לאחר מכן לא מצא את מטען הטלפון הנייד בחדר שלו, ואז דפק על דלת חדר השינה בו היתה אשתו כדי שתתן לו את המטען. יוער כי תיאור ההשתלשלות הכרונולוגית האמורה תואם ברובו המכריע את זו שתוארה על-ידי המתלוננת, הבת והבן-החייל. העובדה כי הנאשם זכר את השתלשלות העניינים הכרונולוגית באותו הערב, מעידה כי הבירות ששתה לא הביאו אותו - אף לא בקירוב - למצב בו הוא חסר יכולת מלאה או חלקית בשעת המעשה, להבין את אשר עשה, או את הפסול שבמעשהו, או להימנע מעשיית המעשה. יתר על כן; הנאשם טען כי הויכוח עם בתו היתה למעשה שיחת-ייעוץ, שבו רצה לברר אם יש לבת חבר וכן שאל את הבת אם היא רוצה ללמוד בפנימייה (עמ' 39, ש' 16 לפרוטוקול). פרטים אלה אינם מתיישבים עם טענת ההגנה לפיה הנאשם היה נעדר יכולת להבין את אשר עשה או להימנע מכך. היא אף אינה מתיישבת עם טענת הסנגור לשכרות חלקית, לפיה הנאשם לא היה מודע למילים שיוצאות מפיו או לא הבין את משמעותן.

32. סיכומם של דברים; בהתחשב במכלול הטעמים שפורטו לעיל, אני קובעת כי הנאשם שטה שלושה בקבוקי בירה לפני שהגיע הביתה. עם זאת, לא הוכח - ולו בקירוב - כי בעת שהנאשם השמיע דברי אימים באוזני בתו, הוא היה חסר יכולת (מלאה או חלקית) להבין את מעשיו או את הפסול בהם, או להימנע מכך. ניתן לקבוע בבירור כי אם וככל שהנאשם הושפע בצורה כלשהי מהבירות ששתה בטרם נכנס לביתו, ההשפעה שחוהה לא הגיעה - ואף לא התקרבה - לרף הגבוה הנדרש בפסיקה על מנת להוכיח "מצב של שכרות", מלאה או חלקית. לפיכך, סייג השכרות אינו חל בעניינו של הנאשם, ונותרת על-כנה קביעתי לפיה הוכחו במלואם יסודות עבירת האיומים כלפי הבת, כמפורט בפסקה 28 לעיל.

סוף דבר

33. בתום פרשת התביעה, זיכיתי את הנאשם בהסכמת המאשימה מעבירה של היזק לרכוש במזיד שיוחסה לו

בכתב-האישום. יחד עם זאת, נוכח מכלול הנימוקים שפורטו לעיל, אני קובעת כי המאשימה הוכיחה מעבר לספק סביר את יסודותיהן של שתי העבירות האחרות שיוחסו לנאשם בכתב-האישום: עבירת תקיפה-סתם של בת-זוג לפי סעיף 382(ב) לחוק העונשין, וכן עבירת איומים כלפי הבת הקטינה (להבדיל מאשת הנאשם) לפי סעיף 192 לחוק. לפיכך, אני מרשיעה את הנאשם בשתי העבירות האמורות.

הכרעת-הדין תפורסם בפומבי, ללא חשיפת פרטים מזהים.

ניתנה היום ט' אדר תשע"ד, 09/02/2014 במעמד הנוכחים.